

DYLAN SÄLLSKAPET

AV DENNIS MAGNUSSON | PREMIÄR PÅ INTIMAN 16 MARS 2018

MALMÖ STADSTEATER

DYLAN SÄLLSKAPET

AV DENNIS MAGNUSSON | PREMIÄR PÅ INTIMAN 16 MARS 2018

FÖRLAG Colombine Teaterförlag

REGI Anders Lundorph

SCENOGRAFI OCH KOSTYM Nicolaj Spangaa

LJUS Mads Lindegaard

MASK Åsa Trulsson

I ROLLERNA

MARKUS
Håkan Paaske

KONRAD
Göran Dyrssen

BROR
Hans-Peter Edh

ERIK
Erik Olsson

LIKA VÄRDEFULLT SOM VILKEN KÄRLEKSRELATION SOM HELST

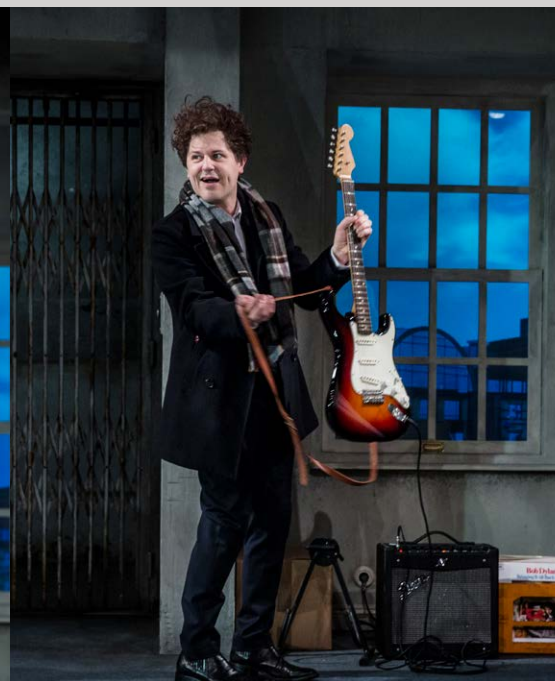
För ett tag sedan skulle jag och några vänner bilda ett coverband och till första repet fick vi ta med oss ett gäng låtar var och jag hade plockat ut lite blandat alster: en Patti Smith, en Sonic Youth, en The Clash och – givetvis – tre stycken Dylanlåtar. Alla låtar blev som jag tänkt mig förutom Dylan-sångerna och efteråt funderade jag på varför inte Dylan lät som jag hade föreställt mig när Patti Smith och Sonic Youth gjorde det? Vad hade deras låtar som Dylan-låtarna saknade?

Kort därefter hörde jag Adeles version av Dylans *Make you feel my love*. Den låter väldigt

Adele, väldigt mycket snyggare än Dylans ganska skräpiga version. Var det ett möjligt svar på min fundering? När man kör Dylanlåtar måste man investera mer av sig själv, inte härma så mycket som att tolka. Detta ledde mig också till att fundera över varför just Dylan är så ovanligt ofta tolkad – och av så vitt skilda artister som Jimi Hendrix, Ramones, Guns and Roses och Arvingarna. Finns det något i hans låtars väsen som gör det möjligt för vem som helst att göra dem till sina – men bara så länge man inte endast härmar utan tillför sig själv? Sådana här inkrökta Dylan-resonemang kunde jag föra med Olof.

Han hävdade en gång att varför man lyssnar särskilt mycket på när Dylan sjunger är inte så mycket för hans texter som för hans sätt att hantera konsonanter. Det händer när jag står och lagar julmat medan jag lyssnar på Dylans julskiva – för övrigt den enda jultradition jag håller styvt på – att jag försöker lyssna på hur han använder sina konsonanter, men jag blir inte klok på det, och jag skulle gärna ha pratat mer med Olof om det där – men han är död sedan länge så vad det än var för insikt han hade hört i Dylans sätt hantera konsonanter så förde han med sig det in i graven.

Nu låter det kanske som om jag är besatt av Dylan. Men det är jag inte. Jag är besatt av hårdrocksband. Något jag i min vänkrets och familj är helt ensam om. Med ett undantag, Jesper, och när vi kăkar lunch känner jag en lättad över att kunna prata med någon om det sorgliga i att Kverertalk senaste skiva är välgjord vilket gör den dålig och medan deras tidigare släpp var hafsiga, mindre genomtänkta och därför så mycket bättre. Att vara upptagen av sådana tankar, i grunden helt oväsentliga – men samtidigt ack så viktiga – frågeställningar, är som att hitta en vilstol i vardagen där det vilssamma ligger i att man inte ska lösa problemet,

man behöver bara vara upptagen av det. Och att få dela dess onyttiga upptagenhet med någon annan är verkligen att "finna en like". När detta uppstår blir den relationen lika värdefull som vilken kärleksrelation som helst.

När min vän och partner in crime Dennis Sandin berättade om en skådespelare som anordnade middagar för några vänner för att samlas och prata Dylan, så insåg jag genast vilket enormt värde det kunde ligga i att finna ett sådant sällskap av likar. Ganska snabbt tänkte jag mig Dylanmännen som medlemmar i en munkorder. Asexuella män som vikt sitt liv åt att tyda en otydbar artist med en tyst överenskommelse om att inget egentligen går att tyda, han är och förblir en esoterisk Gud/Bob. Denna fallenhet åt upptagenheten sägs särskilt drabba lite äldre män, som om det var en form av prostatacancer, men alla typer av människor kan bli väldigt intresserade av en viss sak och behöva ett slutet rum där de träffar andra som delar just denna upptagenheten. Det kan vara kärlek till böcker som leder till en bokcirkel, kärlek till hembygden som hittar sin form i en föreningsgård – eller kärlek till ett fotbollslag som skapar en hel stäplatsläktare.

Min son lyssnar på Kendrick Lamar. En hel bilresa upp till fjällen gick den senaste skivan Damn. på repeat. Kendrick har ett säreget sätt att sjunga. Man hör direkt att det är han. Lite som Dylan. Man blir nyfiken – inte så mycket på orden som på rösten – och det beror kanske på hans sätt att hantera konsonanter, tänker jag och undrar om Olof skulle hållit med mig. Min son och två vänner gör inget annat än diskuterar Kendrick Lamars videor och skivor och de ska gå och se honom på konsert och de kommer fortsätta diskutera honom efteråt. Och vem vet – om några år kommer de kanske träffas tre gånger om året och prata Kendrick Lamar med en Första Öl i handen och en varm lasagne väntande i ugnen.

Dennis Magnusson, dramatiker

MÄNNEN & KÄNSLORNA

En studie från 2016 som gjordes med 1000 män visade att var tredje man i undersökningen hade svårt att sätta ord på sina känslor och enligt Statistiska Centralbyråns siffror så saknar 17 % av männen i Sverige en nära vän. Vilket egentligen är varken ovanligt eller en nyhet. Det är en vedertagen sanning att män per definition är dåliga på att prata känslor. Inte att vi rent biologiskt är annorlunda än kvinnor när det gäller vårt känsloliv. Det handlar mer om hur vi har lärt oss att hantera känslor. Då syftar jag på vissa känslor, de vi ogärna pratar om.

Många känner igen sig i uttryck som; "Ska vi fortsätta älta detta?" eller varför inte den tydliga "Jag har pratat klart om ämnet". Vi hanterar även många känslor med tystnad, fixande i garaget eller fysisk aktivitet. Det finns däremot en del känslor vi gärna uttrycker och som vi är nästintill experter och världsmästare i. Ta den sexuella lusten som en kvinna kan väcka hos en man exempelvis. För den känslan finns det tusentals texter, sånger, filmer och pjäser om. En annan känsla vi kan ganska bra är ilskan. Den mot våra meningsmotståndare och fiender. Den för rättvisa som är en återkommande känsla och tema i såväl kampsånger som litterära verk genom historien. Sist och inte minst är vi väldigt bra på att uttrycka vår glädje. Festen, vinet, sången, lyckan och skattet. ▶

Siffrorna säger inget om vad en manlig nära vän betyder men alla som på något sätt identifierar sig som en man har troligen en egen historia om vänskap med andra män. Hur en stund av sorg, rädsla eller sårbarhet har tagits emot av andra män. Först av våra pappor, mor- och farbröder samt morfar och farfar. De har varit vår skola i vilka känslor vi män umgås med och hur vi gör. Samtidigt som detta sker i många av våra relationer med andra män, tycker vi om att hylla männen. Vi höjer dem, värderar dem högt och vi ser upp till dem. Vi hyllar genierna, de duktiga, rebellerna och de som kämpar för sin sak. Vi män läser mer böcker skrivna av män. Vi män ger andra män mer utrymme. Vi män lyssnar mer och bättre på andra män och ifrågasätter dem mindre.

Ändå när det kommer till något så mänskligt som exempelvis sårbarhet händer något med oss. Många av oss kan prata känslor, du som läser just nu har säkert både pratat, ältat och visat dig sårbar. För den heterosexuella mannen är detta något som ofta görs med en partner. En kvinna, en som kan det där. Hon som inte dömer, som kan känslor och som är världsmästare i tröst. Ta gråt som exempel. När grät du senast? Var det offentligt? Var det inför din manliga vän? Och när bad du en manlig vän om att trösta dig när du grät eller var väldigt ledsen eller rädd?

Vad är då resultatet av vår oförmåga eller kanske rentav ovilja att använda våra mansvänner till att hantera och få stöd i vårt känsloliv? Jo, studier kring mäns psykiska hälsa visar att på äldre dar saknar många män ett socialt sammanhang och upplever sig ensamma. Detta leder ofta till att män blir deprimerade. Då visar vi ofta andra symtom än de vården förväntar sig, till exempel aggressivitet, utåtagerande beteenden och missbruk. Det leder sannolikt till att mäns psykiska ohälsa inte alltid upptäcks och att männen inte får rätt behandling.

Kanske skulle vi behöva lyssna på Bob på mer än ett sätt. Kanske behöver vi låta hjärtat få vara med utöver våra öron och vår lust, ilska och glädje. Kanske skulle vi behöva visa upp det Bobs texter väcker i oss mer än att hylla prestationen och den fenomenala man vi upphöjer honom att vara. Han talar tydligt om mannens ensamhet och otillräcklighet. Och både mellan och ovanpå raderna säger han sanningar varje man kan känna igen sig i.

"It's not dark yet, so before you come knocking on heavens door and ask how many roads a man must walk down before We call him a man. Although he ain't talking. This forever young jokerman. This man in me. This man in you."

*Marco Vega, Sexualupplysare,
utbildare och föreläsare*

LÅTAR AV BOB DYLAN I FÖRESTÄLLNINGEN

I Want You
Don't think twice, it's all right
Shelter From The Storm
It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)
Death Is Not The End
Moonshiner – Bob Forrest
The Times They Are a-Changin'
Blowin' in the Wind
Knockin' on Heaven's Door

MALMÖ STADSTEATER

Inspicient Kristian Larsson
Sufflör/produktionsassistent Nora Makander

Inspelad röst Sven Boräng, Li Brådhe

Teknikmästare
Maja Lindström, Ansvarig teknikmästare
Anders Andersson, Ljus
Ulrika Fredriksson, Rekvisita
Jimmy Nilsson, Videoteknik
Harald Gagge, Ljud
Piotr Kassaraba, Snickereri/scenteknik

Regiassistent Jonas Bech Vestergård
Teknisk koordinator Pontus Karlsson
Kostymkoordinator Paola Billberg Johansson
Patinerings/Kostymsservice Alicja Ekerholm

Producent Isabella Posse Boquist

Marknadschef Jenny Bång
Kommunikatör/Programredaktör Carin Hebelius
Kommunikatör Erik Roman
Försäljningsansvarig David Ringqvist
Innesäljare Sofie Åström
Serviceansvarig Inger Börjesson
Fotograf Emmalisa Pauly
Porträttfoto Johan Sjövall, Emmalisa Pauly
Programlayout Isabel de Jounge
Tryck KS Print Digitaltryck, Malmö

Koordinator Snickereri Johan Germansen
Koordinator Smedjan Anders Källström
Koordinator Måleri Katarina Hedetoft Lindberg
Tapetseri Mikael Palmqvist
Scenografitekknisk samordnare Paula Sjöblom
Dekorateljéchef Erik Pilesjö

Dramaturg Anna Kölén
Teknisk chef Dan Sörensen
Chefsproducent Lisa Ericstam
Chef kostym- och maskavdelningen Paola Billberg Johansson
Föreståndare kostymsservice Gyöngyi Balázs
Ljusansvarig Sven-Erik Andersson
Transportansvarig Hans Wendel
Ekonomichef Leif Jönsson
Städledare Linda Lövgren

Chefsassistent Linnea Sandström
Teaterchef och ansvarig utgivare Kitta Wagner

FOTOGRÄFERING OCH LJUDUPPTAGNING ÄR AV
UPPHOVSRÄTTSLIGA SKÄL EJ TILLÅTEN
VAR VÄNLIG STÄNG AV MOBILTELEFONEN